

Lezen 1 Petrus 3: 8 tot het einde
Zingen Psalm 99 : 8
 Psalm 119 : 1 en 2
 Psalm 134 : 1

Ik lees u voor uit de Heidelbergse Catechismus Zondag 27 vraag en antwoord 72 en 73.

Vraag 72:

Is dan het uiterlijk waterbad de afwassing der zonden zelf?

En hij antwoord daarop:

Neen het, want alleen het bloed van Jezus Christus en de Heilige Geest reinigt ons van alles zonden.

Vraag 73:

Waarom noemt dan de Heilige Geest de doop het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonden?

En het antwoord hierop luidt:

God spreekt alzo niet zonder grote oorzaak, namelijk, niet alleen om ons daarmee te leren, dat, gelijk de onzuiverheid des lichaams door het water, alzo ook onze zonden door het bloed en den Geest van Jezus Christus weggenomen worden, maar veelmeer omdat Hij ons door dit Goddelijk pand en waarteken wil verzekeren, dat wij zo waarachtiglijk van onze zonden geestelijk gewassen zijn, als wij uitwendig met het water gewassen worden.

Schrijven wij hierboven:

Teken en betekenende zaak:

1. Wat mensen ervan maken;
2. Wat de Heilige Geest ervan zegt.

Daar wij tamelijk breedvoerig bij de vorige zondagafdeling hebben stilgestaan, en zoveel mogelijk, woord voor woord de Heidelberger hebben gevolgd, moet u het ons niet kwalijk nemen, dat wij vraag 72 en 73 in een kort woord overdenken.

Ook omdat er al verschillende dingen gezegd zijn, die in deze vragen en antwoorden weer aan de orde komen.

En zo de Heere wil, zullen wij de volgende zondag het sluitstuk van de Catechismus behandelen, waar het zal gaan over de jonge kinderen in de gemeente.

Toch zijn er nog wel enige elementen, die in deze Zondag onze aandacht vragen, al hebben wij er reeds verschillende dingen van genoemd.

Er staat hier: Is het dan het uiterlijk waterbad de afwassing der zonden zelf? Onze eerste indruk zou kunnen zijn, een kinderachtige vraag, want dat begrijpt toch iedereen wel, dat er een groot onderscheid is tussen bloed en water, tussen het Bloed van Christus en water, en de Geest van Christus en het uitspreken van de Naam van de Drieënige God over de dopeling. Ach, de doorsnee hoorder zal zeggen, natuurlijk niet, dat is het niet, daar hoeven wij niet lang over bezig te zijn. En toch is deze vraag wel op zijn plaats. In die dagen en ook nu.

De vraag is, zoals u wel weet, in de eerste plaats tegen Rome gericht. En ook min of meer tegen Luther, die in dit stuk ook niet helemaal zuiver was, maar ook het Sacrament beschouwde als een soort kanaal, waardoor de genade aan de dopeling geschonken wordt.

Toch is deze vraag voornamelijk tegen Rome gericht. Hoe is dat nu gekomen? Hoe is die vraag nu noodzakelijk geworden?

Het Woord des Heeren is door middel van de Apostelen gekomen, die zijn getuigen mochten zijn, in Samaria en Judea en het gans omliggende land. En de Apostel Paulus is afgezonderd tot ver onder de heidenen, om het Woord van God te prediken. Ik bedoel het niet verkeerd, en u moet het ook niet verkeerd opvatten. Nu heeft God bij dat Woord, op groot gevaar af onzerzijds, dat wij dat verkeerd zouden zien en zouden uitleggen, in Zijn grote barmhartigheid (vanwege de grovigheid onzer harten) **zichzelf tekenen** gegeven, omdat wij zo dwaas en verkeerd zijn. Daarom heeft de Heere in ontferming Zijn Sacramenten gegeven, om als het ware **zichtbaar** te prediken.

Hij heeft het **oor** gegeven, opdat wij het zouden **horen**, maar Hij heeft ook het **oog** gegeven, opdat **Zijn Sion** het zou zien.

Een opzichzelf eenvoudig teken, maar evenwel een teken, als het vergezeld is van het **rechte Woord van God**, een zegel wordt op wat God gedaan heeft.

Niet wat wij in de eerste plaats **hebben**, niet wat bij **ons** is, of wat **wij** ervan denken, maar op datgene wat God gedaan heeft, wat Hij hier geopenbaard heeft onder de mensenkinderen.

Daarom heeft Hij **uiterlijke** tekens gegeven, zoals de Heilige Doop, zoals eertijds de besnijdenis, het Pascha en het Heilig Avondmaal.

Eenzijds staat boven alles de macht en **majesteit van het Woord**. Het is eigenlijk geen eer voor Zijn Sion, dat dit nodig was.

De Heilige Sacramenten zijn bewijzen, dat klein van moed en onze harten menigmaal verkeerd zijn, om niet op de wonderen te letten, die zich in Zijn getuigenis openbaren. Maar God, die rijk is in barmhartigheid, heeft ook daarin voorzien, dat Zijn kerk vergezeld zou zijn van zichtbare tekens en zegels, van wat Hij gedaan heeft.

Maar ik zeg u, er waren grote gevaren. Niet bij God, maar bij ons. Waarom? Ja, wij kijken naar Rome, wij kijken naar de Paus, maar vergeet niet, dat die Roomse Paus en dat Roomse gedoe een voortbrengsel van mensen is. En wij zijn toch ook mensen?

Daarom zouden wij ons doel wel eens kunnen missen, door een leerstellig betoog te houden hoe Rome dat ziet.

En die, als het gewijd is, een Goddelijke kracht toekent aan dat water, en de dopeling van zijn erfzonde ontheven wordt.

Maar ernstiger is het, dat wij in ons verduisterd verstand alle aanleg hebben om in supersitie en bijgeloof te leven. Dat leeft in onze harten ook.

Misschien in uw hart niet, maar op de weg die Jakob gaat, is er ook een plaats waar hij bevel geeft, dat de afgoden begraven moeten worden.

Zo is er in dat gezelschap, dat op weg is naar het betere vaderland, veel afgodendienst en overspel en hoererij. Nu is dat woord met het Sacrament gekomen onder de mensenkinderen in deze wereld.

Predikt het evangelie aan alle creaturen, maakt ze tot mijn discipelen, hen dopende in de Naam van de Drieënige God. Maar het zit zo vreselijk diep in onze harten. Ook in die mensen van toen. Het zit er zo in om toch een houvast te krijgen in het zichtbare, in datgene wat onze handen kunnen tasten. Wat we kunnen voelen. Wat onze natuurlijke ogen zien.

Nu ja, zult gij zeggen, daar is het Sacrament toch juist voor gegeven? Ja, dan met ogen met Goddelijk licht verlicht.

Juist om door dat teken, van het teken afgeleid en ingeleid te worden in de betekende zaak. Dat is het doel, maar nooit andersom.

Nu openbaart zich het hart van de mens in zijn bijgelovigheid, in zijn zoeken naar iets tastbaars iets zichtbaars.

Zoals hij ook zo graag een Stem zou willen horen uit de Hemel, een harde Stem, die tot hem zegt: Jij wordt zalig; jij bent uitverkoren; jij komt in de Hemel. Dat zit hem ook in het hart en in het bloed. Hij meent dat hij het dan wel zou kunnen geloven.

Hij verstaat niet dat het Woord en de Geest veel en veel sterker zijn dan alle hoorbare stemmen. Ziet u dat een mens ook daarin bijgelovig is. Hij wil een Stem hebben. Waarom wil hij nu geen gemeenschap met Hem, met het Hoofd? Want daar gaat het toch om. Wat heb je aan de wetenschap dat je eenmaal in de Hemel terecht komt?

Wij zijn zo goddeloos, dat we dan zouden zeggen: Nu dan kunnen wij hier voorlopig wel onze gang gaan. Dat zit er bij ons in. Maar ook al zouden we het niet zo bedoelen, maar enkel en alleen om die martelende onrust kwijt te raken, en te weten, dat het goed met ons af zal lopen. Wat heeft een mens daaraan? Ja, hij denkt dat hij er alles aan heeft. Hij denkt, als dat eens zou gebeuren, dat de Heere met een hoorbare Stem zou zeggen, dat ik uitverkoren was, dan zou ik nooit meer twijfelen. Daar ziet u nu hoe dat bijgeloof, dat zichtbare, er in zit. U zult zeggen, dat is op een ander vlak. Neen, dat is precies hetzelfde. Heb je dan wat aan een Stem? Heb je dan wat aan uiterlijk water? Is die Stem dan de gemeenschap met Christus? Is dan dat water het Bloed, of wil de Geest door middel van dat water bevestigen en verzekeren datgene wat in Christus is? Voelt u het onderscheid?

Ik kan het goed begrijpen, we zijn nogal gevoelig aangelegd. Daar zit de hele Roomse kerk van in elkaar. Dat schemerende kaarslicht en van dat gewijde, van dat plechtige en van dat mooie gewaad, en van het doopmaal. Maar wanneer wij nu Gods Woord mogen hebben, als dat ons verklaard wordt van 's Heeren Wege, dan is dat toch geen vraag meer, dan weten wij het toch wel. Laten wij het eens zo zeggen (in verband met die hoorbare Stem), als u nu eens heel ongelukkig bent en u zegt in uw ziel: Zegt Gij tot mijn ziel, Ik ben uw heil alleen.

Daar gaat het niet om de woorden maar om de zaken.

Wanneer gij ervaart in uw hart, dat gij God kwijt bent en zo nameloos arm zijt, en de Heilige Geest overtuigt ons van zonde, in welke nood en dood wij gekomen zijn. En dat dwars door die overtuiging des Geestes heen, de trekkende liefde des Vaders is, zodat wij verstaan in onze harten, dat het leven alleen in Zijn Zoon is. Die Hem heeft, die heeft het leven. Die de Zoon niet heeft, die heeft het leven niet.

Voelt ge aan als gij u zo bevindt, wat zoudt gij er dan aan hebben als ge zoudt weten, dat het eenmaal goed met u af zou lopen?

Neen, dan is er veel meer, een zoeken en begeren naar gemeenschap, want alleen uit de ware gemeenschap met Hem vloeit de Zekerheid. De dingen die men hoopt. De zekerheid van het heil vloeit alleen maar uit de gemeenschap. Dat openbaart dat wij zulke hemelzoekers zijn in onze godsdienst, en dat met dat zoeken de hele godsdienst vervuld is.

Hij wil weten dat het goed met hem afloopt, maar dat die Hoge God in de Hemel grotelijks vertoornd is over onze zonden, dat ik Hem in het Aangezicht geslagen heb en dat ik nu nooit meer terug wil keren tot Hem, en dat in Hem nu alleen maar het leven is, dat benard hem niet.

En omdat hem dat niet benauwd, zoekt hij iets uiterlijks, een hoorbare Stem, die zegt, dat hij uitverkoren is. Maar die waarlijk uitverkoren is, die is het in de waarneming niet; maar die zucht: Dat ik Hem vinden mocht; dat ik hem mocht kennen; dat ik ook eens mocht behoren tot die schapen, die Zijn Stem horen, die de Herder kennen. Dat ligt heel anders. Ziet u nu de vraag? Het ligt tamelijk dicht bij de werkelijkheid.

Is dan het uiterlijk waterbad de afwassing der zonden zelf?

We zijn te rechtzinnig om ja te zeggen. Alleen die gewassen en gereinigd is in dat Bloed, die hier in beginsel die gemeenschap met het Hoofd heeft leren kennen.

En die bij het gemis van zulk een glans, hier innerlijk als in zichzelf ellendige over de aarde ging, die zachtmoedigen, die **zullen** het aardrijk beërven.

Maar al het uiterlijke valt eenmaal weg, daar blijft niets van over. **Dat hebben de mensen ervan gemaakt.**

Iets zal ik ervan noemen: Nu ja, die mensen kwamen ook uit het heidendom, gewijd offervlees, gewijd dit en dat, allemaal bijgelovigheid. En dat zat er zo in. En nu is dat bederf zo langzamerhand binnengeslopen om in dat doopwater een heidense betekenis te leggen, omdat wij van nature van die heidenen zijn. En in die gemeente is dat doopwater een soort tovermiddel geworden, een afwassing der zonden.

Aan dat doopwater werd een magische kracht toegekend, die van de zonden reinigde.

Dat was zo erg, dat zelfs de grote Christenkeizer Constantijn de Grote zich liet dopen toen hij op zijn sterfbed lag, dat was de man die de Christenen beoordeelde.

Maar ik geef u de verzekering, als u hen zoudt kennen uit de geschiedenis, dat daar al reeds het grote verval tot openbaring kwam.

Zo is de kerk langzamerhand afgedwaald tot het Roomse geloof en veranderd in de Antichrist.

Daarom is die vraag van zo grote betekenis. Is dan het uiterlijk waterbad de afwassing der zonden zelf?

Zoals Rome dat leert, dat alle erfzonde van mij is gewassen en ik met een schone lei kan beginnen. Laten we nog een stap verder doen (dat komt aan de orde met de kinderdoop, maar hier mag er ook wat van gezegd worden).

Zo spreekt ook Dr. Kuiper in zijn "*Evoto Dortrato*". Hij schrijft daar, dat de Heilige Doop een soort besproeiing van een plantje, wat net geplant is. En dat plantje te doen afwassen en het doen inlijven van deze dopeling met Christus, het Hoofd. Niet dat hij zover gaat dat het uiterlijk waterbad de vergeving der zonde is, maar hij laat de werking van de Heilige Geest samenvallen met het uiterlijke teken, omdat hij anders met de doop geen raad wist. Omdat de doop naar zijn gevoel, alleen maar goed was voor Gods uitverkorene. En hoe moet ik nu op losse voet gaan dopen. Daar werd hij door zijn theologie gedwongen om te kiezen voor een veronderstelde wedergeboorte.

Daarom is de leer van de Gereformeerde kerk en de Gereformeerde Gemeente in beginsel één. Ds. Kersten putte ook al zijn stof voor zijn dogmatiek uit de dogmatiek van Dr. Kuiper. Daar kunt u van opan.

Daar is alleen één onderscheid. Hetzelfde beginsel hebben zij ontwikkeld.

De één zegt: We houden er geen één voor en de ander zegt: We houden ze er allemaal voor, maar ze gaan van hetzelfde beginsel uit.

Is dan het uiterlijk waterbad de afwassing der zonden zelf?

Dat is ook in deze tegenwoordige tijd.

Ja, een kerkelijk Gereformeerde weet het wel en zou het ook niet accepteren, maar hij accepteert wel dat hem in het openbaar geleerd wordt, dat hij in Christus een volkomen gerechtigheid heeft.

Hem wordt gepredikt wat hij heeft, maar als het recht ligt, dan predikt de Heilige Geest ons wat wij missen, wat wij niet hebben.

Zo is het bederf er aan alle zijden ingeslopen. Wij kunnen niet tot een oplossing komen, maar God heeft wel een oplossing. Dat zullen wij, als de Heere dat geeft, nader aan de orde stellen.

Is dan het uiterlijk waterbad de afwassing der zonde zelf?

Neen, Rome, die Paus van binnen, de mens, die als een heiden zijn weg gaat en zes weken voor het kindje geboren wordt naar de kerk sjokt, en nog twee weken daarna, en dan weer thuis blijft. Het is een heiden, zegt de Catechismus.

Die is het te doen om het uiterlijk waterbad, om een teken, omdat hij in zijn onverstand meent, dat dat wat te betekenen heeft. Hij kan het net zo goed niet doen; het heeft niets te betekenen.

Als wij er in die zin waarde aan hechten, dat er voor zulke iets verandert. Daar verandert niets mee, want hij volhardt in zijn zondig en zorgeloos leven.

En het kindje moet een naam hebben, want anders is het een heiden. Het is lastig als ze later op school zijn ofzo, dan moet je toch wat kunnen zeggen?

Dan is alles nog een meenemertje, als je gedoopt bent.

Neen, zegt de Heidelberger, dat is het niet. En wanneer de ziel waarachtig gelooft, dat het Bloed van Jezus Christus en de Heilige Geest alleen reinigt van alle zonden, dan kan hij ook zo de Heilige Doop niet zien.

Dan kan hij ook in die zin niet begeren, dat zijn kind gedoopt wordt. Er klopt iets niet van dat bijgelovige, omdat de mensen er dat van gemaakt hebben.

Daarom zegt de Heidelberger: Neen het, belist, dat is het niet.

Toch heeft die vraag ook nog een andere reden, want hij heeft in de vorige Zondag genoemd, dat in de Schrift staat, dat de Doop het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonde genoemd wordt. Daar wordt gesproken van het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonde, maar wat vergeet men daar nu in? Het gaat in die schriftplaatsen niet om ons duidelijk te maken wat de **Doop** is, maar het gaat er om ons duidelijk te maken wat de **wedergeboorte** is; wat wederomgeboren en afgewassen door het Bloed van Christus zijn wil.

Dat willen de Schrift en de Heilige Geest ons leren. Niet andersom.

De Schrift wil ons niet een soort inhoud en het teken zonder meer ingieten, maar de Schrift wil juist die zaak, waarvan de Doop een teken is, uitleggen. Namelijk, de afwassing der zonden door het Bloed van Christus. Dat alléén. Daarom zegt hij belist: Neen het, want mensen hebben dat ervan gemaakt. Maar het Bloed van Jezus Christus en de Heilige Geest reinigt ons van alle zonden.

Waarom alleen het Bloed van Jezus Christus?

Daarom, als de Heilige Geest ons dat niet in het hart sprengt, en wij het onszelf gedaan hebben, worden zij niet zalig.

Dat dierbare Bloed van Christus is vergoten tot een rantsoen voor velen. Een rantsoen. Let wel.

Hoe moet gij aan dat rantsoen komen? Dat rantsoen is van God. Daar heeft **Hij** zeggenschap over, **niet ik**.

Hoe kunnen wij daar dan aan komen? Al is er ter besprenging, een Eeuwige Gerechtigheid door Christus Bloed tot stand gebracht. Dat krijg je niet om je kinderen te laten dopen. Daarom krijg je dat niet. Dat krijg je ook niet om het zelf toe te passen. Maar dat is die innerlijke samenhang, die de Apostel en ook de Heidelberger aan willen duiden. Het Bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden.

Het reinigt mij van alle zonden, wanneer de Heilige Geest getuigenis geeft van het Bloed in het hart. Dan alleen. En de Heilige Geest. Dat is toch een opmerkelijke zaak. het is ons nuttig dat deze dingen bij de voortduur voor ons herhaald worden. En de Heilige Geest.

Omdat er duizenden, ja miljoenen protestanten zijn, die iets praten en weten van het Bloed van Christus, maar de Geest missen, natuurlijke mensen, die de Geest niet hebben. Dat voel je aan alles. Op de manier waarop men over Jezus spreekt. Dan voel je, dat is het niet.

Dat is niet die innerlijke blijdschap en innerlijke hoop, dat verbroken en vernederd zijn. Maar dat is een rekensommetje van Adam, die er ook tenslotte nog prijs op stelt om straks in de Hemel te komen, waar het toch niet anders zou zijn dan een hel, wanneer hij meent alleen met het Bloed en zonder de Heilige Geest voor God te kunnen verschijnen. Want de Heilige Geest is het die het arme hart bearbeidt, die het stenen hart gaat wegnemen, die gaat besprengen met het Bloed van Christus.

Daarom is die samenhang ook voor onze tegenwoordige tijd zo schoon genoemd.

Deze eeuw noemt men ook wel de Eeuw van de Heilige Geest. Meest omdat er zoveel proefschriften over geschreven zijn door de theologen, maar waarin het **werk** van de Heilige Geest allerwege verloochend en miskend wordt.

Waarbij de geest des mensen de macht en de heerlijkheid toegedeeld krijgt en de Geest van Christus moet wijken.

En Hij wijkt ook: De Geest trekt zich terug, als een oordeel over al het zichtbare.

Zo ook eenmaal onder het volk Israël, die Zijn Geest smaadheid aangedaan hadden. Waar is Hij, die Zijn Heilige Geest in ons midden gegeven had? Waar Zijn ijver en Zijn mogendheden, het gerommel van Zijns ingewands?

Dat gebeurt niet zomaar, daar gaat wat aan vooraf. Daar gaat een moed, een vrijwillige verachting van het werk des Geestes aan vooraf. Dan laat God hen varen.

Bij die Godsdienst, waar de ganse wereld mee vervuld is. Doe het zelf.

Men durft het niet te zeggen, maar daar is de heilige Geest gedegradeerd tot het betere ik in onszelf. O, wat zal de Eeuwigheid openbaren.

Het Bloed van Jezus, Heere, Heere, zeggen zij, doe ons open. Dat is een dubbele belijdenis. Hij heeft op onze straten geprofeteerd, wij hebben in Uw tegenwoordigheid brood gegeten. Als dan zal ik hen openlijk aanzeggen: Ik ken u niet, vanwaar gij zijt.

Uiterlijk waterbad. Ja daar hoor je een vrouw roepen: Zalig is hij die brood eet in het Koninkrijk Gods; Zalig de kinderen die gedoopt zijn; Zalig de mensen die belijdenis deden; Zalig de mensen die ten Avondmaal gaan.

Maar de Heere zegt: Neen, Zalig is hij die daar doet de wil des Vaders, Die in de Hemelen is. Die snijdt aan die kant alles af.

Daarom neen het, alleen het Bloed van Jezus Christus en de Heilige Geest, Die Hij verworven heeft en Die Hij zou zenden, Die alleen reinigt ons van alle zonden. Die doet het alleen.

Daarom kinderen, zijn wij ook gedoopt, maar gij zult toestemmen dat het uiterlijk waterbad het Bloed niet is. Het uiterlijk waterbad wil heenleiden naar het Bloed, maar ze is het niet.

Daar zullen er zijn, die wel gedoopt zijn, ook die volwassen gedoopt zijn, omdat ze toen beter konden beslissen. Beter konden beslissen, of ze voor Hem zouden kiezen en in Hem zouden geloven. En Hij zal zeggen: Ik heb u nooit gekend. Het is zo vreselijk erg als een mens zich tevreden laat stellen met een beetje water. Zo erg als het arme hart zich opvult met een belijdenis. Het is zo erg als een mens begeert om een stukje brood te eten, en zo te demonstreren dat hij er ook bij hoort. Het is zo erg, zo arm, en zo ellendig.

Dan kun je beter waarlijk tot God bekeerd worden en misschien nooit in de gelegenheid geweest zijn om gedoopt te worden, dan dat je gedoopt was in de Naam van de Drieënige God en de blinde leraar maakt u wijs, dat het zo bijzonder is, dat je alleen maar ja tegen God hoeft te zeggen. Dan hoef je niet te twifelen, en je doet je ogen open in het Paradijs.

De Paus is niet ver weg, die zit onder het Gereformeerde volk, daar zit dat uiterlijke waterbad verankerd.

O, dat is onze ellendige godsdienst, die dat ervan maakt.

Denk niet, dat ik daarmee het Sacrament van de Doop aan de kinderen veracht of kleineer. In het geheel niet. Maar als wij op zulk een bedriegelijke weg wandelen, dat wij menen dat dat het is, dan komen wij eeuwig om.

Broeders, zegt de Apostel, ik wil niet, dat gij onwetende zijt. Dat wil de Heilige Geest ook vanavond nog getuigen. Dat mag ik u ook doorgeven.

Dat ze alleen door de zee zijn doorgestaan. Allen onder de wolk geweest zijn, en in Mozes en in de zee gedoopt zijn. En dat ze allen gedronken hebben

van dat water, ja er staat, dat zij uit die Geestelijke Steenrots gedronken hebben. Daar komt de doop vandaan, want de steenrots die volgde was Christus. Maar in het merendeel heeft God geen behagen gehad. En zij zijn neergeslagen in de woestijn en door de slangen vernield. Ja, gij moogt toezien. Gij zegt misschien in uw hart: Dat kon nu eenmaal niet anders.

Maar de Apostel zegt: Wij zien dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof. Het heeft ook een geestelijke betekenis, dat kun je niet alleen toepassen op dat vleselijke Kanaän.

Ja, er zijn er veel in de woestijn gestorven, maar er zijn er toen ook veel gestorven die ingegaan zijn in de Eeuwige Heerlijkheid.

Maar velen hebben ook in Hiskia's dagen een knieval gedaan en gebogen voor de koperen slang, totdat hij hem vermaald heeft tot stof, omdat zij er afgoderij mee bedreven. Dat kan nu ook met deze Heilige Sacramenten gebeuren. Daarom is de vraag zo belangrijk, uiterlijk waterbad.

Nee, dat is het zelf niet. Dat kan het niet doen.

Dat neemt wel de vuiligheid van het lichaam weg, maar niet de vuiligheid van onze zonden.

Maar waarom noemt dan de Heilige Geest de Doop het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonden?

Als de Heilige Geest het nu zo noemt, dan zou je haast zeggen: Hij leidt ons op een dwaalspoor. Dan is de Geest er zelf de oorzaak van dat er zulke verkeerde gevolgtrekkingen gemaakt worden. God spreekt alzo niet dan met grote oorzaak.

God spreekt.

Denk erom, dat het hier nog gaat over de Doop, die volgt op het geloof. Verstaat gij dat ook?

Al deze vragen staan in verband met de Doop, die volgt op het allerheiligst geloof. Dat is hier aan de orde.

Waarom noemt dan de Heilige Geest in de Schrift (in Titus en de Handelingen) de Doop het bad der wedergeboorte? God spreekt dat niet dan uit grote oorzaak. Dat is niet voor niets wil de Heidelberger getuigen.

Letten wij in de tweede plaats op wat de Geest ervan zegt.

Dat is niet voor niets. Als dat niet nodig was, dan had de Heilige Geest, bij monde van Ananias, niet tot Saul gezegd: Saul, broeder, laat u dopen, en u de zonden afwassen.

Gebeurde dat dan op het moment dat Saulus dat doopwater deelachtig werd? Neen, maar het werk des Geestes wordt door de duivel aan alle kanten aangerand. En nu wil de Heilige Geest Saulus, en zoveel anderen, die gedoopt werden, bij gelijkenis leren, dat niet alleen de onzuiverheid des lichaams met water gewassen wordt, maar ook onze zonden door het Bloed en de Geest van Christus wegenomen worden.

Dat is voor de toeschouwer. Dat mogen degenen zien, die er omheen staan, die mogen dat horen, die mogen deze gelijkenis zien. Die mogen het trachten te volgen. Ja het moge in de hand des Geestes een middel zijn om hen ongelukkig te maken.

Van dat aanschouwen. Om hen daarmee te leren, dat zo hij daar gewassen wordt met water, zo kunnen alleen onze zonden gewassen worden door het bloed van Christus. Ja vergeven worden, weggedaan worden.

Dat is het onderwijs dat ervan uit gaat. Maar dat geldt nog niet in de eerst plaats voor degene die gedoopt wordt. Dat is de prediking van het Woord en Sacrament, die uitgaat, waarvan gij allen getuigen zijt, op bepaalde ogenblikken in uw leven.

Daar wordt nu de gelijkenis voorgesteld, ook in het Heilig Sacrament des Avondmaals, als gij het uiterlijk teken ziet. Dat hij een betekende zaak heeft in zichzelf, omdat Hij Zijn Bloed gestort heeft en daaruit Zijn Sion wast van hun zonden.

Dat moogt gij horen. Maar toch ligt de pijn eigenlijk verder. Maar veel meer omdat Hij ons door dat Goddelijk pand en waarteken wil verzekeren. Nu houden wij even het beeld vast. En de Moorman, en ook Saulus, die de raad van Godswege krijgt, op het hoogst wil betuigen. Niet dat zijn Zonden kunnen weggenomen worden door het Bloed van Christus, maar dat hij moet ervaren, dat zo zeker als hij het water voelt langs zijn hoofd, dat het hem op het hoogst verzekerd, dat hij geestelijk gewassen is van de zonden. Toen werden zij nog ondergedompeld, voelde hij zich omgeven van het water.

Dat droomde hij niet, het was geen zinsbegoocheling, het was praktijk. Hij wilde ook wel uit dat water, anders was hij gestikt. Daar kon hij niet in blijven. Dat is geen inbeelding. Hij was gedoopt geworden. Nu, zo zeker als hij voelde, ik ben in het water, ik moet sterven, zo ben ik in Christus gestorven. Zo zeker als hij dat voelde, inderdaad en in een waarteken. Dat was een zekerheid voor hem, dat maakt hij zelf mee.

Zo zeker wilde de Heilige Geest hem inprenten, zijt gij nu waarachtig geestelijk gewassen van uw zonden, als gij uitwendig het water langs u heen voelt lopen. Dat zegt de Heilige Geest ervan. Het is dus niet alleen een leer en een prediking. Het is niet alleen een betuiging, dus zo worden ook zondaren gewassen door het Bloed van Christus?

Neen, maar het is een **verzekering**, het is iets erbij geven. Bij het woord des vredes dat tot hem gekomen was: Saul, broeder, de Heere heeft mij tot u gezonden. Het was een teken en verzekering bij het **Levende Woord** van God. Opdat hij zo zeker zou weten, als hij in dat water moest sterven, wanneer hij er niet uitgehaald werd: Zo is hij ook gestorven in Christus. Daarom heeft God hem niet verdelgd op de weg naar Damascus. Daarom is hij wel gedoopt naar het vlees, maar hij mocht levend worden naar God in de Geest. Daarom, omdat hij dat door het Doopsgetuigenis alzo zou verstaan en de gemeente mag toeroepen in al haar omzwerven en in al haar klein en zwak geloof en verslagenheid. **Houdt het daarvoor.**

Dat gij met Christus mede gekruisigd zijt, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan zou zijn. Dat is sterk uitgedrukt, maar véél meer wil Hij ons door dit Goddelijk pand en waarteken **verzekeren**. Zo verzekert Hij Zijn Sion dat zij zo zeker geestelijk gewassen zijn van al hun zonden. Als je zo ziet dopen, of zo wordt gedoopt, met de Geest van Christus. Johannes zegt: Ik doop u wel met water, maar Die na mij komt, Die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.

Die het zo mag beleven en zo van dat zichtbare teken opgeheven wordt naar die betekende zaak, in de betekende zaak. Wat heeft dan de Heilige Geest grote en heerlijke dingen gesproken, als Hij de doop het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonde noemt. Want dan is het het teken Gods. Dan is het een instrument in Gods hand. Dan is het als het ware een opening waar geen opening is. Dan is het een houvast voor de wankelende.

Dan is het een steun en stut voor de ellendige. **Dat zichtbare.** Dat God er nu bij gaat betuigen. Ik zal het u laten voelen. Ik zal het u laten zien en met uw handen laten tasten, opdat ook gij, al hebt gij Christus niet naar het vlees gekend, Zijn weldaden wel zoudt kennen.

En dat gij zoudt getuigen van wat uw handen getast en uw ogen gezien hebben. In dat teken, wanneer God u de betekenende zaak in het hart wilde doen schenken. Dat is groot. Dan hebt u geen last van onder- of overschatters. Wij zijn die dwazen wel.

Maar dan leidt de Heilige Geest in het effen spoor van Zijn gerechtigheid. Dat is dat zichtbare teken niet de afwassing, maar die doop in de betekenende zaak. En daar mag het teken heenleiden, naar die doop en die betekenende zaak. Dat is het bad der wedergeboorte, dat is een afwassing en vergeving der zonde. Alles wat je maar noemen kunt voor dit tegenwoordige leven. Gemeente, ik hoop en wens dat de Heilige Geest ons hier iets van wilde leren.

Het kon niet anders of er moest enigermate dogmatisch over gesproken worden. Ik heb het zo weinig mogelijk gedaan, maar er ter lering en onderwijzing toch iets van te noemen. Aan het eind van iedere Zondagafdeling zou ons de vraag wel gesteld kunnen worden: Verstaat gij hetgeen gij leest? Verstaat gij hetgeen u voorgelezen is? Hetgeen u in het kort gepredikt is? Is het in uw harten, alzo, ach hoe zou ik kunnen als ik geen uitlegger heb. Misschien zou er iemand zijn die zou zeggen: Die man, die nu het woord predikt, zou **die** het begrijpen? Want ik begrijp het niet, denkt ge misschien in uw harten. Nu, stel u dan gerust, ik begrijp het ook niet. Ik begrijp er helemaal niets van. U zult zien als wij aan het einde van de behandeling van de Heilige Doop gekomen zijn, waarbij wij vele zondagen stilgestaan hebben. U zult bemerken, als het einde niet is: De alleen wijze God zij de eer en de heerlijkheid en de dankzegging, komt u er nooit uit.

Allerlei mensen hebben het geprobeerd, om dikke boeken te schrijven en er blijven altijd nog wel honderd vragen over als je zit na te denken. Hoe is dit dan en hoe is dat dan? Weet u wanneer u eruit bent? Alleen door het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonde, door de betekenende zaak. Dan komt u eruit. Dan is het die verandering, dat bukken en dat buigen. Dan krijg je de sleutel die op alles past. De mensen kijken je wel eens kwaad aan en zeggen dan, denk je dan dat al die mensen, die vroeger geleefd hebben, en er zoveel over geschreven hebben, die kerkvaders en die oudvaders, en noem maar op, zouden die dat dan niet geweten hebben? Die hebben het toch wel goed uitgelegd? Ach, wat zegt dat nu allemaal. Er is één ding, en dat is ieder persoonlijk nodig en dat is **Vrije Genade**. Alleen maar genade. Dat is alleen Gods ontferming. Het is ook niet zo erg om daar eens dogmatisch over te spreken, maar in je hart ben je er los van en zegt het je niemendal. Dan geldt dat alleen. Zegt Gij, en onderwijst Gij mij uit Uw Woord.

Ik heb niet in een verborgen plaats gesproken, zegt de Heere. Wanneer verstaat een mens dat dan toch? Als hij het verliest. Wanneer verstaat hij er wat van, van die wedergeboorte, die afwassing der zonde? Dat is toch geen probleem. Als hij sterft, hier in de tijd, als hij zijn leven verliest, dan worden die waartekenen, die diamanten zo groot en zo heerlijk. Dan krijg je ook iets wonderlijks in je hart. Dan kun je zonder bijgeloof je kind laten dopen. Of als

dan iemand zelf gedoopt wordt, dan is er iets dat alle bijgeloof en veronderstelling ver overtreft en dat is Genade. Genade alleen.

Als je dan zo gedoopt bent, of je mag zo je kind laten dopen, dan wordt Genade de sleutel alleen, die het doen kan, die het doen wil en die het doen zal. Dan kun je nooit meer in ijdele samensprekingen en twistingen verliezen, want het heeft geen zin. Dan wijzen wij elkaar op het Enige Onvervreembare Goed, wanneer wij Christus, de betekenende zaak, waar alle middelen heen leiden en heen wijzen, dat wij die deelachtig mogen zijn. Dan hoeven wij elkaar ook niet te bedriegen, om ons met het uiterlijk waterbad of het uiterlijk Sacrament te troosten, maar dan past ons de vraag: Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, die doopt met water en met vuur? Ouders en kinderen is dat teken nu een onderwijzing die jullie hebben gekregen, die uitging van de doop van u en uw kinderen? Want er ging toch onderwijzing vanuit? Al hebt gij het niet verstaan? Is dat uw ongeluk in uw leven geworden? Is dat nu uw armoede geworden voor Gods aangezicht? Zo nameloos ongelukkig zijn wij nu geworden, dat ik en al mijn kinderen eeuwig verdrinken in die put, die we zelf gegraven hebben, in Adam in het paradijs. Dan komen wij er nooit meer uit, daarin moeten wij verdrinken. Maar als wij nu met Hem begraven mogen worden, door de Doop in de dood. En met Hem daarin mogen gaan, wat Hij gedaan heeft. Dat is ook een put. Dat is ook een diepe afgrond. Maar dat predikt de Doop. Die worden genomen. Enerzijds verdrongen er in de Rode Zee en anderzijds kwamen er uit. Voor Noach was het Genade, daarom dreef hij in zijn ark, en verpletterde hij niet onder de watermassa. Het was ook een eeuwig oordeel voor allen die daar bedekt werden onder de wateren.

Kijk nu eens naar de Doop. Daar, naar het oorspronkelijke, waar de dopeling ondergedompeld werd in het water. Ja, dan trok de hand hem ook weer naar boven. Hoe kun je er nu uitgetrokken worden, uit de dood? Hoe kun je nu ooit uit die put komen? Dat kan alleen als we in Christus gedoopt zijn. Dan is het wel een verlies van leven, maar ook het vinden van het leven dat in Hem is.

Dat Hij openbaart, hier in de tijd. Wonderlijk is het teken.

Dierbaar is in de ogen des Heeren de dood zijner gunstgenoten. Hoe zalig is het volk dat dat geklank kent. Die daarbij het aanschouwen van het teken, verslagen in het hart mag worden en daar ziet dat hij eeuwig zinkende is, in een poel van jammer, en om tenslotte te zinken in een poel des vuurs die van vuur en sulver brandt. Maar dat er ook een andere fontein is, die geopend is tegen de zonde en onreinigheid van het huis van David. Een overvloeiende Fontein, die ik u niet met woorden kan noemen.

Dan, al waart gij nog zo zwart en zo misvormd en zo ongelukkig, dat gij zoudt zeggen, ja daar ben ik het mee eens, dat er één Bloed is dat reinigt van alle zonden. Maar dat het door de Heilige Geest mij gegeven zou worden, dat kan ik niet geloven. Ach, gij behoeft het niet te geloven, maar gij zult het ervaren in uw leven. Hij geeft het in dat Water, in die Fontein. De allerzwartste en de melaatse, die daar riep: Onrein, onrein. Hij werd gereinigd en geheiligd in die Fontein. Geliefden, er is een Fontein der hope en een put der levende wateren, die uit de Libanon vloeit. Die doorvochtigt zijn Hof. Die maakt het hart levend. Die spoelt weg **alles** wat van ons is, meer en meer, todat zij in het Zalig Oord voor Sion haast voor God verschijnen. Zonder water kun je zalig worden, maar zonder Zijn Bloed en Geest kunnen wij niet zalig worden. Dan zegt de Heere: Zegt de goddeloze dat het hem kwalijk zal gaan. Hij zal

eten de vrucht van mijn bijgeloof en zijn ongeloof, en in zijn ellendestaat, waarin hij wandelt. Welgelukzalig de rechtvaardige en die uit en door Hem rechtvaardig gemaakt worden, ogen krijgen om te zien. Hen bidden en wensen wij toe, dat zij Zijn Bloed meer en meer mogen benodigen. Het Bloed. Want het is alles Genade. Alleen door Gods nabijheid begeert hij Gods nabijheid. Alleen door het Bloed van Christus dorst hij als een hert naar de waterstromen. Dat zit aan elkaar verbonden. Anderzijds kan ik ook niet anders zeggen wat voor een eeuwige jammerstaat ons te wachten staat. Wij leven nog. Die vergezelschap is van de Levende, voor die is hoop. Beter is een levende hond dan een dode leeuw. En die zijn er veel, dode leeuwen. Beter is een levende hond.

Gij zijt ook vergezelschap van leven, daarom is er hoop. Zolang onze lamp nog niet is uitgeblust, zullen wij niet nalaten, en degenen die God vrezen, die in uw midden zijn, om u toe te roepen: Alleen het Bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. Daarbuiten is een eeuwige verwachting van oordeel en van vuur, dat alle tegenstanders zal verslinden.

Amen

*_*_*